

N:o 134.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 maj 1907.
— — — — Andra Kammaren den 11 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen angående nedsättning i
avgiften för växelprotest.*

[Första Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 2) utlåtande n:o 10.]
[Andra Kammarens tillfälliga utskotts (n:o 5) utlåtande n:o 19.]

Till Konungen.

Inom Riksdagen hafva framställningar gjorts, åsyftande nedsättning i avgifterna för växelprotest samt bestämmande af progressiv grund för nämnda avgifters utgående.

Enligt kungl. förordningarna angående expeditionslösen den 7 december 1883 samt angående stämpelavgiften den 2 juni 1899 utgår avgiften för växelprotest dels såsom lösen för protokoll öfver protesten, dels såsom lösen för bevis å växeln om verkställd protest, dels ock såsom ersättning för besök för förrättingens verkställande, hvarjämte bevis om växelprotest skall beläggas med stämpel.

Det kan icke förnekas att många växelprotester ha sin grund i gäl-

denärens lättsinne att ikläda sig förbindelser utöfver sin förmåga. Men mestadels har nog oförmågan att fullgöra de åtagna förbindelserna sin grund i olyckor och förluster.

Det torde emellertid ej böra förbises, att växelprotester mången gång kunna föränledas af andra omständigheter. Det inträffar nämligen ej sällan, i synnerhet på mera aflägsna orter å landsbygden, att mindre landtbrukare ej kunna få inköpa jordbrukets nödvändighetsartiklar utan mot accept å växlar. I fråga om sådana växelacceptanter förekommer ofta, att de, ifall de sakna penningar å växelns förfallodag, af okunnighet om växelagens bestämmelser, anse sig kunna såsom med ett vanligt lån utan risk uppskjuta med infriandet någon kortare tid eller också att de på grund af bristande bokföring förbise växelns förfallodag. Mången gång drabbas således vederbörande växelacceptant hårdt af att nödgas vidkännas en så pass stor utgift som kostnaden för växelns protest, hvilken kostnad framstår som mera betungande i samma mån som växeln lyder å ett litet belopp.

Enligt Riksdagens mening är det obilligt att för växlar å helt obetydliga belopp betalas samma protestkostnader som för sådana å stora belopp.

Med hänsyn härtill anser Riksdagen, att en nedsättning af totalkostnaden för växelprotest är erforderlig i fråga om växlar å mindre belopp, och synes en reform i nu angifna riktning lättast kunna åstadkommas genom att man i likhet med hvad som äger rum i andra länder äfven i vårt land inför en progressiv skala för protestafgifter, ställd i förhållande till växelsummans storlek. Därest en sådan grundsats vinner tillämpning hos oss, bör emellertid enligt Riksdagens mening progressionen eller degressionen komma till synes i fråga om lösen för protestprotokollet eller lösen för protestbeviset eller möjligen bägge dessa afgifter, men däremot icke i fråga om förrättningsmannens ersättning för besök vid protestens verkställande, hvilken ersättning synes böra utgå på samma sätt som hittills.

Vid genomförande af en sådan ändring af gällande bestämmelser härutinnan torde emellertid böra tagas i betraktande, att växelprotest i de flesta orter inom landet verkställas af städernas tjänstemän, som äro berättigade till sportler.

Genom att på samma gång nedsättning ägde rum i fråga om protestkostnaden för växlar å ringa belopp väl bibehålla den nuvarande protestkostnaden för växlar till något högre belopp, men tillika höja kostnaden för växelprotest i det fall, att växelsumman fölle inom en ännu högre

gradation, skulle emellertid tilläfventyrs en kompensation kunna äga rum uti de vederbörande tjänstemän tillförsäkrade inkomster.

På grund af hvad sålunda anförts, får Riksdagen anhålla om utarbetande af sådan ändring i gällande expeditionsförordning, att den däri stadgade lösen för protokoll öfver växelprotest samt för bevis därom å växel må i fråga om växlar till mindre belopp nedsättas.

Stockholm den 11 maj 1907.

Med undersåtlig vördnad.
